

i sin Tjenstivrighed havde udbredt under hans Hage. »Det har glædet mig at gøre Deres Bekendtskab. Gud være lovet, De hører da ikke til disseherre Helvedsprædikanter, der skræmmer Livet af Folk og selv lever som de værste Bukke. Som nu f. Eks. ham, der forleden talte i København . . . ham »den jyske Vandrepræst«, som Enslevs Blad skriver saa meget om. Den Slags skulde ikke ha' Lov at eksistere. Præsterne skal tale mildt og trøstende til deres Tilhørere. Det er nu min Mening. Sorger og Bekymringer har vi nok af paa Hverdagene. Har jeg ikke Ret?»

Pastor Gaardbo havde i sin Præstegerning lært sig den Kunst at kunne være tavs og bide paa den belejlige Stund. Hr. Søholm fortsatte derefter med ufortrøden Selvfølelse:

»Jeg veed ikke, Hr. Pastor, om De maaske ligefrem kan gøre Fordring paa et Vederlag. Men det er ogsaa ligemeget. Jeg skal i hvert Fald tillade mig at sende Dem et Gratiale. Det har De velsagtens ikke noget imod.«

Pastor Gaardbo svarede nu i temmelig bestemt Tone, at alene Gud havde Krav paa hans Taknemlighed, og at han burde samle alle sine Tanker i Bøn til den Almægtige.

»Naturligvis, Hr. Pastor! Misforstaa mig ikke. Jeg glemmer sandelig ikke, hvad jeg skylder min Frelser.